

Gospodarska kriza in pokojninska reforma

Osnovni vzrok slovenske gospodarske krize nikakor ne leži v splošni gospodarski krizi zadnjih dveh let. Ta kriza je bila le nekakšno sprožilo vsega kar se je pri nas dogajalo desetletja pred njo in sicer zaradi zamujenih priložnostih izgradnje zares zdrave in uspešne industrijske proizvodnje s katero bi morali pričeti že v zgodnjih sedemdesetih letih prejšnjega stoletja. Torej, do dejanskega zaostajanja slovenske industrijske proizvodnje je pričelo prihajati pred več kot petdesetimi leti oziroma v časih, ko so slovenski politiki, tedanji ekonomisti in direktorji menili, da je večina najtežjih ciljev že doseženih. Niti v tedanjem času, še manj pa danes, se velika večina Slovencev ni zavedala pogubno neproduktivne industrijske proizvodnje, ki smo jo vseskozi izvajali. Zato danes mnogi glorificirajo tedanji relativno sprejemljiv življenjski standard, ki ga danes lahko imenujemo "ekstenzivno" obdobje nekega življenja v strogo zaprtem in ekonomsko protekcionističnem okolju v katerem smo Slovenci predvsem izvajali količinsko zelo obsežno industrijsko proizvodnjo, ki jo najprimerneje lahko imenujemo kot ustvarjanje "**nove** vrednosti".

Ob omenjanju zadevnega termina bo marsikdo pomislil, da izvira iz časov "politične ekonomije" nekdanjega sistema ali pa bi ga celo zamenjal s pojmom "**dodane** vrednosti". Toda, to bi bila napaka, saj so tudi danes vsa dogajanja neke ekonomske celote (npr. države) odvisna predvsem od tega koliko "**nove** vrednosti" oz. blaga in izdelkov se lokalno izdelajo, pri čem naj bi se vsaj del tega blaga prodal tudi v drugih ekonomskih okoljih (izvoz) iz katerih bi dobili plačila oz. denar. Le s tako pridobljenim denarjem smemo prosto razpolagati (tudi za uvoz), saj je po svoji definiciji denar dejansko le blago, ki je namenjeno univerzalni blagovni menjavi. Od kar pa so nas vključili v nesrečno EURO monetarno unijo in lastnega denarja več ne smemo tiskati, če lastnega blaga ne prodajamo v druga ekonomska okolja, drugod izdelanega blaga nikakor nebi smeli uvažati, sicer pride do nenehnega odlivanja denarja iz našega okolja in na koncu – ostanemo kot celotna država - popolnoma brez denarja !

Država, ki za svoje preživetje pobira davke, ima prihodke tudi od davkov iz trgovine, toda trgovina ne izvaja ustvarjanje nove vrednosti temveč le obstoječem blagu dviguje ceno in s tem povzroča prihodek izvajalcu trgovske dejavnosti, saj količina in vrednost blaga ostajata nespremenjeni - njegova cena pa se dvigne. Enako velja tudi za razne uslužnostne dejavnosti in predvsem za proračunske porabnike: vojsko, šolstvo, celotno zdravstvo, inštitute in druge paradržavne inštitucije, saj v tem primeru država pobira razne prispevke in davke – toda, pobira jih od denarja, ki jim ga je predhodno sama nakazala. Izjema je le denar pridobljen od tujih turistov oz. prinesen iz drugih držav, ki ga enačimo z izvozom blaga. Torej, zelo natančno lahko rečemo, da edini zares "zdrav" denar, ki ga vsaka država pobira izhaja le od ustvarjanja nove vrednosti oziroma proizvodnje in iz (tujskega) turizma. Davki in prispevki pobrani iz sicer nujno potrebne trgovine pa so le delno "zdravi", saj dejansko povzročajo dvig življenjskih stroškov. Vsi ostali davki pa so "zdravi" izključno za oblast, saj predvsem znižujejo življenjski standard prebivalstva.

Kako smo te probleme reševali prej in kako jih rešujejo drugi

Do vstopa v EURO monetarni sistem smo, ob obstoječem uvozno – izvoznem deficitu, manjkajočo količino denarja enostavno natiskali. Ker je denar le blago, smo ga s povečanjem njegove količine in ponudbe dejansko razvrednotili in s tem

povzročali inflacijo. Po izgubi monetarne samostojnosti pa smo ob nenehnem povečevanju uvoza in stalnem zmanjševanju izvoza (kar so tudi bili cilji "velikih" znotraj EU) prišli v situacijo, da je iz države za pogosto nepotreben uvoz dokončno odhajalo vse več in več denarne mase, sočasno pa je prihod denarja po osnovi našega izvoza bil z vsakim letom vse manjši. Skratka, če pozabimo na enormno zadolževanje v tujini – predvsem zaradi "preživetja" državnega proračuna, smo danes v situaciji, da na celotnem področju Slovenije imamo zelo velik primanjkljaj "blaga", ki mu rečemo denar. Ta primanjkljaj sredstev namenjenih normalnem delovanju monetarnega trga je po nekaterih ocenah minimalen v znesku od 16 milijard EUR, po drugih in veliko bolj verjetnih ocenah pa okoli 24 milijard EUR. Nastal je zaradi abnormalno visokega uvoza pogosto popolnoma nepotrebnih prehrabnih, tekstilnih ali PVC izdelkov, kar je mimogrede pripeljalo tudi do uničenja velikega dela domače kmetijske proizvodnje. O uničenju industrijske proizvodnje, ki ji ni bila dana možnost prilagoditve zahtevnejšim trgom pa sploh ni vredno izgubljati besed. Manjši del izgube denarne mase pa je pripisati tudi delovanju slovenskih (znanih in še vedno prikritih) tajkunov, že od 1989 leta.

V opisani situaciji ter zlasti pri oblasteh sploh ni zavedanja v katastrofičnost obstoječe situacije, saj še vedno veljajo pošastna neoliberalna pravila o nujnosti povezav med politiko in gospodarstvom ter predvsem, da je denar možno ustvarjati tudi brez ustvarjanja nove vrednosti oz. proizvodnje, ki edina omogoča pridobivanje "zdravega denarja" oziroma denarja z zdravim ekonomskim ozadjem.

Zakaj se politiki in ekonomisti vsega tega ne zavedajo

Do dejanskega zaostanka slovenske industrijske proizvodnje ni prišlo v zadnjih dvajsetih letih pod to ali ono Vlado, temveč pred več kot petdesetimi leti oziroma v časih, ko so slovenski politiki in direktorji menili, da je večina najtežjih ciljev že doseženih. Do tistega časa in tudi pozneje je namreč potekala predvsem ekstenzivna (beri: "ho-ruk") izgradnja osnovnih industrijskih objektov, ki so bili zmožni množično proizvajati predvsem velike količine izdelkov neskončno "lačnem" južnoslovanskem trgu. O resnični kvaliteti in rentabilnosti te proizvodnje pa nihče ni niti utegnil premišljevat, saj vse do približno 1970 leta ni bilo izdelka, ki ga nebi z lahkoto prodali že na jugoslovanskem trgu – zaščitenim z izjemno visokimi carinami. In kljub včasih 40 % ali še višjimi carinami je v tistih letih bilo možno v Trstu ali Celovcu kupiti tuj in kvalitetnejši npr. gospodinjiski pripomoček, plačati carino in prevoz in si pridobiti cenejši izdelek kot je bila cena domačega izdelka v naših trgovinah. Celo kvaliteta domačih surovin – jekla ali aluminija ali večine drugih izdelkov je bila izjemno slaba – cene pa zanesljivo nič nižje kot marsikje v tujini.

Slovenija – izvoznik že od leta 1970

Seveda so nekateri – že v tistih letih začeli tudi izvažati, toda **praktično ves izvoz je potekal po skoraj neverjetno nizkih in tudi tedaj (uradno) prepovedanih dumpinških cenah** in je npr. v Hamburgu, slovenski hladilnik z vsemi prevoznimi stroški, davki, carinami in visokimi trgovskimi maržami imel za 25 ali celo 45 % nižjo ceno kot je znašala njegova cena za slovenske trgovce. Pa še to: za izvoz je bil izdelan veliko kvalitetnejše (in je proizvodno dejansko bil veliko dražji) kot za domači - slovenski trg. Zelo podobno velja za izvoz surovin ali izdelkov pohištvene industrije, obutvene industrije, proizvodnjo tekstilnih izdelkov, prehrabne industrije,

kmetijstva in gozdarstva, itn. Torej, vse (vključno s "slavnimi" Elanovimi izdelki) kar je prodajano v izvoz je prodano po izrazitih dumpinških cenah, ki jih je "pokrival" carinsko zaščiteno jugoslovanski trg ali delno celo blagovna menjava s socialističnimi ali "neuvrščeni" državami. Ob tem ne najdemo enega samega slovenskega izdelka, ki v zadnjih petdesetih letih ni bil izvožen na razvite trge po veliko nižji – dumping ceni, ki so jo "pokrivale" višje cene na domačem trgu. Torej, finančno emancipiran izvoz pri nas sploh nikoli ni obstajal in tega se nihče ni hotel zavedati.

ELAN - razvojna ena od svetovno vodilnih družb na svojem področju

Tudi navedeno prepričanje je zmotno! To zanesljivo vem, saj sem po izbruhu afere ELAN po naročilu prve slovenske vlade leta 1991 izdelal tehnično sanacijsko poročilo ob katerim smo v petih mesecih dela "emulirali" celotno proizvodnjo in razvoj za dva desetletja nazaj. Za vsakega, ki bi ga celo danes zanimalo, ga digitaliziranega, še vedno hranim v arhivi. To poročilo sem naredil ob sodelovanju desetih Elanovih konstruktorjev, delovodij in tehničnih kontrolorjev, saj je večina uradnih dokumentov bila ponarejena ali uničena in rezultati so bili natančno takšni kot smo jih pričakovali: v 1990 letu je celoten Elan imel eden edini izdelek (dvovišinska bradlja), ki ga je izvažal po višji ceni (vseh pet komadov!) kot je bila visoka njihova proizvodna cena. Vse ostalo pa so izvažali z izgubo, ki je samo v letu 1989, letno presegala 45,000.000 DEM. Po prejetju tega poročila pa so v Vladi RS na njega pritisnili veliko štampiljko "STROGO ZAUPNO" in tovarno prodali Hrvatom. O podrobnostih njihovega tedanjega razvoja in tem kateri posamezniki so ga dejansko izvajali – namesto razvoja in razvojnikov - pa nebi imel komentarjev. Bi ljudje mislili, da obnavljamo časopis PAVLIHA.

Slovenski proizvajalci niso poznali dejstev o razvojnem zaostajanju

Začelo pa se je zaznavati, da so v razvojnem smislu, tuji izdelki veliko sodobnejši in so – namesto dotedanjih vlaganj v lasten razvoj, pričeli le kopirati tuje izdelke, po prvih tožbah, pa kupovati tuje licence. Značilen primer so bili poizkusi razvoja lastnega elektromotorja za centrifugiranje s 1000 o/min, ki je pripeljal Gorenje do 7 letne tržne zamude ! Zaradi več podobnih primerov se je lastnem razvoju prenehalo zaupati in ga je bilo vse manj in manj tako, da smo se v letih med 1975 in 1995 znašli v situaciji, da so nekateri celo veliki slovenski industrijski proizvajalci razvojne oddelke pričeli zmanjševati, dislocirati od proizvodnih obratov ali celo v celoti ukinjati in dotedanje razvojnike odpuščati ali spreminjati v konstruktorje proizvodnih orodij. Dotedanja sredstva (1,5 do 3,5 % od BP) namenjena razvoju pa so preprosto ukinili. Vse to pa so počenjali predvsem "partijsko" kadrovani direktorji med katerimi je bilo izjemno malo tehnično izobraženih oseb, ki bi se lahko zavedale kakšna škoda se s tem družbi povzroča.

Problem je bil v tem, da pri nas o samem razvoju (z izjemo ekstenzivnega), vodilni niso vedeli ničesar ali pa zelo, zelo malo. Pri nas nikoli ni bila razvita kultura razvojnih aktivnosti, saj stikov med raziskovalnimi inštituti kjer se je razmetaval državni denar namenjen razvoju in gospodarstvom dejansko sploh ni bilo. Po drugi strani pa se partiji lojalni toda, dejansko slabo kvalificirani direktorji sploh niso zavedali, da **razvojni oddelki svetovnih proizvajalcev posvečajo le okoli 50 % svojega dela popolnoma novim izdelkom. Ostala polovica razvojnih kapacitet pa je vedno bila namenjena dobesedno dnevnim in nenehnim analizam vseh podrobnosti**

samega proizvodnega procesa ob čem je potrebno posvetiti mesece dela dobesedno vsakem delovnem mestu, vsaki tehnični podrobnosti in vsaki delovni operaciji na proizvodnih trakovih in logističnih sistemih že obstoječe proizvodnje. Takšna "kultura" razvojnih aktivnosti je naši ekstenzivno naravnani proizvodnji od nekdaj bila popolnoma tuja in ne vem niti za enega slovenskih proizvajalcev, ki bi od svojih razvojnikov zahteval nenehne (med 0.5 do vsaj 3 % letno) prihranke dosežene z izboljšavami stotin ali celo tisočih malenkosti proizvodnih ali logističnih postopkov proizvodnje. Takšna praksa pa je že tedaj veljala in še danes velja pri vseh industrijskih proizvajalcih razvitega sveta. Značilna miselnost tedanjih direktorjev, ki običajno sploh niso imeli nikakršne eksaktne izobrazbe tehničnih smeri je pač bila in ostala do današnjih dni takšna, da ukrepov v katere se niso spoznali – enostavno, nikoli niso izvajali. Seveda pa je neukim vodilnim gospodarstvenikom celo danes veliko lažje – kljub realno nizkim plačam naših delavcev - seliti proizvodnjo v Srbijo ali celo na Kitajsko. Ob tem se izgovarjajo na prispevke v Sloveniji, ki so višji kot v Nemčiji ali Italiji. Ob zelo enostavnem dejstvu, da so zaradi bistveno višjih neto plač, stroški dela v Nemčiji vseeno višji kot pri nas pa – ponavadi utihnejo.

Kje smo danes

Posledice so kot vemo, bile izrazito pogubne za večino slovenskega proizvodnega gospodarstva. Stotine celo zelo velikih proizvodnih družb je – zlasti po izgubi jugoslovanskih trgov (kot vira za pokrivanje dumping izvoza) - propadlo in njihovi ostanki so skozi lopovsko privatizacijo enostavno pokradeni ali uničeni, skoraj 250.000 v proizvodnih dejavnostih zaposlenih delavcev pa so se znašli na cesti. **Skratka, že ob prvih opozorilih o možnosti izgube jugoslovanskih trgov bi vodilni politiki in ekonomisti morali pripraviti pogoje v katerih bi se – še vedno nezrela in nizko produktivna proizvodnja pripravila za izvoz in nastopanje izključno na razvitih trgih.** Toda na žalost, kljub že tedaj očitni situaciji in dejstvu, da nam brez resnih sprememb sledi gospodarska katastrofa, nihče med njimi tega ni bil zmožen niti vedeti niti videti. Opozorila (partiji nepriljubljenih) posameznikov med katere sem tudi sam sodil pa so ostala ignorirana ali celo zasmehovana. Temu so prispevali tudi mnogi vodilni slovenski ekonomisti, ki so se že tedaj slepili z neoliberalnimi utvarami, ki na razvitih trgih občasno lahko celo funkcionirajo – pri nas pa nikoli, saj jim o globoki neproduktivnosti našega proizvodnega gospodarstva do današnjega dne, še ničesar ni jasnega. Vedo le, da je "dodana vrednost" prenizka, kaj so vzroki tega in kako bi dodano vrednost lahko povečali pa se jim niti ne sanja.

Delitev krivde med levimi politiki, vodilnimi gospodarstveniki in neoliberalnimi ekonomisti

Nikoli ne bom pozabil izjave enega že tedaj in tudi danes vodilnega ekonomista Slovenije, ki mi je v Bruslju leta 1992 dejal, da "v Sloveniji sploh ne potrebujemo nikakršne industrije", ter, da jo je treba v celoti ukiniti. "Mi bomo postali transportna transverzala srednje Evrope in bomo ob nekaj turizma postali nova Švica Evrope" je še dodal. Moj ugovor je bil, da smo v Jugi bili najbogatejše področje vsega realsocialističnega sveta samo zato ker smo na prebivalca imeli daleč najvišje ustvarjanje nove vrednosti in je iz Slovenije dnevno odhajalo veliko več izdelkov, kot jih je bilo pripeljanih oz. kupljenih drugod. To je povzročilo, da smo si v majhno Slovenijo pridobivali veliko več denarja kot ga je iz nje odhajalo drugam. Zato in samo zato smo bili zelo bogati. Na to mi je z nasmeškom odgovoril, da so to

"popolne neumnosti teorij klasične ekonomije", ki naj nebi več imele nikakršne vrednosti, ter, da je danes potrebno z denarjem ustvarjati nov denar – brez vmesnega ustvarjanja nove vrednosti oziroma industrijske proizvodnje ! Ob takšni logiki in vodenju slovenskega gospodarstva pa je industrijska proizvodnja namesto v smer izboljšanja in prilagoditev novim razmeram dejansko lahko samo propadala. In isti ljudje, isto neznanje in ista logika, vodijo slovensko državo tudi danes.

Torej, doživeli smo katastrofo povzročeno na oltarju neznanja tedanjih in sedanjih vodilnih ekonomistov, političnih in vodilnih gospodarskih struktur, ki se nikoli niso zavedale, da **ekstenzivna izgradnja proizvodnje ne zahteva niti 10 % tistega znanja, ki je potrebno za izboljšave samega izdelka in stalne pocenitev njegovih tekočih proizvodnih stroškov, ki bi mu omogočili nenehno konkurenčnost tudi na najrazvitejših trgih.** Še manj pa so se vsega skupaj zavedali vodilni komunistični politiki, ki so zadevne "kadre" postavljali na vodilna delovna mesta in **so zaradi dotedanjih ekstenzivnih uspehov zmotno menili, da so njihovi vodilni kadri izdelke že "prilagodili" nastopu na razvitih tržiščih.** Ni pa v njihovem okroženju bilo nikogar, ki bi jim razložil, da dvig dodane vrednosti sploh ni enostaven proces, saj zahteva predvsem spremembo globalne miselnosti vodilnih kadrov proizvodnega gospodarstva. Problem je torej le eden: Znanje, poznavanje proizvodne logistike in zavedanje v dejstvo, da je osnova preživetja vsake ekonomske celote predvsem v ustvarjanju nove vrednosti čigar del, brez izgub lahko prodajamo tudi v drugih gospodarskih okoljih.

Kje naj bi dobili denar za preživetje države v času izvajanja dejansko potrebnih gospodarskih reform

Odgovor na to vprašanje je zelo preprost. Če ugotovimo, da smo po letu 1991 tudi uradno uvedli kapitalizem kot vodilo delovanja gospodarstva, brez problema lahko ugotovimo, kdo je v državi Sloveniji daleč največji in najbogatejši kapitalist. To je že celih 70 let sama država ali konkretnije vlada R. Slovenije, ki še danes drži v lasti in (zelo slabem) upravljanju najmanj med 45 in 55 Milijard EUR kapitala ! To niso samo Banke, Zavarovalnice itn. temveč preko KAD-a, SOD-a in skozi direktno solastnino (ali celo preko raznih ministrstev) še stotine objektov, tovarn in ogromno nepremičnin s katerimi bi vse pokojnine lahko izplačevali še veliko let – brez enega samega prispevka ali kredita najetega v tujini ! Seveda pa bi se marksistični kapitalisti morali odpovedati kapitalu in (javnosti prikritih) sanj o nadaljevanju državnega kapitalizma, neoliberalističnih sanj o povezavah med kapitalom in oblastjo in prenehati s sanjami, da bodo za vse večne čase oni izključni lastniki ali vsaj upravljalci vsega pomembnejšega v gospodarstvu in državi. Zavedati se namreč moramo, da so celih 40 let komunisti kot ekskluzivni državni kapitalisti dejansko držali v svojih rokah vso nacionalizirano in drugo lastnino kompletnega gospodarstva v katerem celo obrtnikom ali kmetom niso dovoljevali rasti in razvoja, ki bi lahko ogrozil njihovo dominacijo, odločanje ali oblast. Navzven so nam sicer govorili, da so pri nas lastniki sredstev za proizvodnjo dejansko vsi zaposleni delavci, po pričetku tranzicije pa smo z lahkoto ugotovili, da so to dejansko postali samo nekateri "delavci", oziroma njihovi partijsko - direktorski lakaji od katerih (na žalost) danes le nekaterim pravimo "takjuni". Tistim, ki so pa ob podpori boljševisističnih bank in manipulacij ter brez javnih škandalov opravili krajo družbenega premoženja v zasebno lastnino pa za enkrat pravimo le tranzicijski "podjetniki". Torej, skrajnji čas je za razumevanje, da je vsako lastninjenje po osnovi boljševisističnih bančnih kreditov s poroštvom deležev, ki

jih sploh še niso kupili in so te kredite pozneje morale odplačevati "kupljene" družbe, dejansko legalizirana kraja narodnega premoženja – za katero velika večina zadevnih lopovov še vedno ni poklicana niti na kakšno moralno odgovornost. Še manj pa so odgovarjali njihovi partijski "botri", ki so si preko raznih Skladov, PID-ov, SRD-ov, KAD-ov in drugih inštitucij zagotovili, da doživljenjsko ne bodo odstopili od lastnine nad večino državnega premoženja. Kaj takega pa jim tudi danes niti na misel ne pride in raje narod zastrašujejo z znanim ameriškim ultra-kapitalističnim izrekom: **"Majhna skupina bogatih najlažje vzame denar revnim tako, da jih prestraši, da jim bodo sicer odvzeli še veliko več"**. In boljševistični tajkuni in njihovi politični mentorji, ki so cela desetletja bili največji eksponenti državnega kapitalizma, natančno to počenjajo tudi v agitacijah za novo pokojninsko reformo. Dodatno pa nam vse to servirajo aranžirano v razne "nacionalne" interese. Skratka, prodajmo lastnino desetletja trajajočega državnega kapitalizma in bo denarja za pokojnine in izvajanje strukturnih reform v proizvodnem gospodarstvu – več kot dovolj.

Pokojninska reforma kot prevara levega neoliberalnega kapitalizma

V zadnjih nekaj mesecih smo priča dileme o potrebi spremembe upokojitvenih pogojev. Če upoštevamo dejstvo, da so že v lanskem letu za potrebe pokojninskega zavarovanja uspeli od prispevkov nabrati komaj 2/3 potrebnih sredstev, cela 1/3 pokojnin pa je izplačana s pomočjo "socialnih transferjev" (beri: tudi v tujini najetih kreditov), je popolnoma jasno, da Bismarckov pokojninski sistem pri nas nikoli več ne bo pokrival potrebe vse večjega števila upokojencev. Brez ozira na to, če delovno dobo podaljšamo ali ne – razen, če jo toliko podaljšamo, da bodo bodoči upokojenci od starosti umirali kar na delovnih mestih.

Sočasno pa nam oblast lažnivo zagotavlja, da sta rast proizvodnje in izvoza dosegla že skoraj 2 %, kar je ob realno vsaj 3,6 % inflaciji oz. razvrednotenju EUR-a popolna neumnost in še vedno pomeni nadaljevanje upadanja industrijske proizvodnje in izvoza. Potreba po mehanizaciji in robotizaciji proizvodnje pa bo v samo nekaj naslednjih letih, brez najmanjših dvomov, nenehno in dodatno zmanjševala število zaposlenih delavcev v neposredni proizvodnji, vse boljši računalniki in programi pa število zaposlenih delavcev v administraciji in celo v državni upravi.

Vsa gospodarska dogajanja neke ekonomske celote (npr. države) so odvisna predvsem od tega koliko nove vrednosti oz. blaga in izdelkov se lokalno izdelata, pri čem naj bi se vsaj del tega blaga izvažal v druga ekonomska okolja iz katerih bi dobivali plačila oz. denar. Le s tako pridobljenim denarjem lahko prosto razpolagamo (tudi za uvoz), saj je po svoji definiciji denar dejansko le blago, ki je namenjeno univerzalni blagovni menjavi. Torej, od kar so nas vključili v nesrečno EUR monetarno unijo in lastnega denarja več ne smemo tiskati, če lastnega blaga ne prodajamo v druga ekonomska okolja, drugod izdelanega blaga nikakor nebi smeli uvažati, sicer pride do nenehnega odlivanja denarja iz našega okolja in na koncu – ostanemo kot celotna država - popolnoma brez denarja ! Pri oblasteh, ki jo usmerjajo neoliberalni ekonomisti, sploh ni zavedanja v katastrofičnost obstoječe situacije, saj še vedno veljajo pošastna pravila o nujnosti povezav med politiko in gospodarstvom ter predvsem, da je denar možno ustvarjati tudi brez ustvarjanja nove vrednosti oz. proizvodnje, ki edina omogoča pridobivanje "zdravega denarja" oziroma denarja z zdravim ekonomskim ozadjem.

Problem večkratnega prikazovanja istih sredstev kot realnih prihodkov

Poseben revolt pa povzročajo dejstva uradno veljavnega izračunavanja celotnih prispevkov, ki se letno naberejo v proračunu in na računu ZPIZ-a, saj nihče od odgovornih noče upoštevati, da bruto prispevki nimajo niti približno enake veljave, če so pobrani od plač, ki izvirajo iz dejanskega ustvarjanja nove vrednosti (proizvodnje) ali pa od plač, ki izvirajo iz proračuna in jih preko proračunskih porabnikov vplačujejo v ZPIZ. Torej, vsi prispevki od bruto plač nakazani na račun ZPIZ-a s strani celotne Državne uprave: vseh ministrstev, policije, carine, vojske, šolstva, zdravstva, visokega šolstva, raziskovalnih institucij, desetih drugih para-državnih institucij, velikega dela občinskih in krajevnih uradov, itn., ki delujejo po osnovi proračunskega financiranja, nikakor nebi smeli biti obravnavani enakovredno kot prispevki, ki direktno izvirajo iz ustvarjanja nove vrednosti oziroma obrtne in zlasti industrijske proizvodnje. Mi pa najprej iz vse manjšega obsega "zdravih" prispevkov in davkov prenesemo sredstva v proračun, potem jih razdelimo proračunskim uporabnikom od katerih del teh istih sredstev vzamemo nazaj kot prispevke od njihovih bruto plač in se niti ne zavedamo, da smo že po tej osnovi, velik del istih sredstev plačali dejansko dvakrat: prvič en del ZPIZ-u in v proračun, iz proračuna raznim neproizvodnim uporabnikom in del tega ponovno nazaj ZPIZ-u. !!! Res je sicer, da metodologija izračunavanja vsega skupaj ni primarnega pomena toda, pomanjkanje zavedanja o različni vrednosti celo enakih zneskov, ki jih pridobivamo iz različnih virov skoraj vedno zamegli spoznanje o dejstvu, da sta fiskalna in monetarna vzdržnost vsake ekonomske celote odvisna predvsem in izključno od obsega ustvarjanja nove vrednosti – torej od "zdravega" denarja, ki izvira iz proizvodnje in primarnih davkov iz prodaje teh izdelkov. Vse ostalo pa so blodnje neoliberalnih ekonomistov, ki so tudi med glavnimi povzročitelji svetovne in zlasti naše lokalne gospodarske krize.

Koliko zaposlenih po osnovi "zdravega denarja" pri nas preživlja upokoјence

Po uradnih podatkih v Sloveniji vsakega upokoјenca "preživljata" približno 1,6 redno zaposlena delavca. Gledano na povprečja razvitih evropskih držav v katerih vsakega upokoјenca preživljajo 3 do 4 zaposlenih, je že to razmerje pri nas indikator že prisotne in pošastne ekonomske katastrofe.

Če pa upoštevamo dejstva navedena v prejšnjem podnaslovu pa pridemo do grozovitega spoznanja, da smo od prispevkov, ki izvirajo iz ustvarjanja nove vrednosti v industrijski proizvodnji, proizvodni obrti in tujskemu turizmu že dosegli celo močno negativno razmerje v vrednosti faktorja 0,7, kar pomeni, da vsak "zdravo" zaposleni delavec s prispevki od svoje bruto plače mora že danes preživljati ca 1,4 upokoјence ! Je pač tako, da je v Sloveniji še leta 1989 v ustvarjanju nove vrednosti sodelovalo ca. 425.000 državljanov, danes pa je v industrijski proizvodnji zaposlenih le ca. 190.000 slabo plačanih delavcev. Vsi ostali prispevki pa izvirajo ali iz virov, ki objektivno predvsem povečujejo inflacijo (trgovina), iz tujih kreditov, iz drugih davkov, ki predvsem zmanjšujejo življenjsko raven prebivalstva ali pa celo iz bruto prispevkov, ki jih kot ena in ista sredstva dejansko obračunavajo dvakrat !

Jasno je torej, da tudi z ukrepi, ki nam jih narekujejo "strokovnjaki" iz EU, za Slovenijo rešitve ni. Do naglega izhoda iz krize povzročene s prehitrim prehodom ekstenzivno naravnane real - socialističnega gospodarstva v dejansko najbolj grobo obliko primitivnega in nedemokratskega kapitalizma, zanesljivo ne more priti.

Sočasno pa, naši neoliberalni "strokovnjaki" in politiki ne premorejo nikakršnih novih predlogov ali idej čeprav je jasno, da so se brez novih in drznih rešitev že pričela dolga, obubožana, socialno eksplozivna, nasilna in v celoti negotova desetletja v katerih bo uničeno dobesedno vse kar so ustvarjale generacije naših prednikov. Ostali nam bodo le pošastni mednarodni dolgovi žrtvovani na oltarju pomanjkanja dejansko potrebnega znanja in vsaj trohice "zdrave kmečke pameti".

Kaj nam dodatnega pripravlja elita levih neoliberalnih ultra-kapitalistov

Zniževanje realnih pokojnin aktivno poteka že skoraj celih 20 let. Ko so ob popolnem neznanju vodenja gospodarstva pokojnine morali znižati od nekdanjih ca. 75 % zadnje plače na današnjih manj kot 50 % zadnje plače, so gospodje – tovariši ugotovili, da več kot 50 % vseh pokojnin ne zadošča za pokrivanje niti minimalnih stroškov za bivanje v domu ostarelih občanov. Zato so pripravili peklenški načrt kako ljudstvu odvzeti popolnoma vse za kar so celo življenje garali in sebi in svojim družinam odtegovali od ust: Odvzeti mu vse nepremičnine kar velja celo za hiše ali stanovanja v katerih pogosto še vedno živijo otroci ostarelih ! Konkretno, pripravljajo zakonodajo po kateri bo od vsakega ostarelega občana država enostavno vzela pod hipoteko vse kar ima in mu bo izplačevala dodatne stroške potrebne za preživetje v domu ostarelih, po njegovi smrti pa bo država premoženje prodala na dražbi in si vzela sredstva, ki jih je (namesto spodobne pokojnine) dodatno vplačevala domu ostarelih. Najhuje od vsega pa je dejstvo, da vse skupaj sploh niso več nikakršni "načrti", saj se je v nekaterih občinah v Sloveniji ta protizakonit in nezaslišan proces že pričel izvajati in se brezobzirna oblast – celo brez vsakega obvestila ali soglasja dedičev, enostavno hipotekarno vpiše na posest upokojenca, ki mu je s prejšnjo diletantsko vladavino povzročila, da ima tako sramotno nizko pokojnino, da se z njo ne more preživeti niti v najcenejšem in najslabšem domu ostarelih občanov.

Socialna država ali le zavajanja levih oblastniških elit

Čeprav vemo, da celo naša Ustava pove, da naj bi bili socialna država, razen demagoških in dolgoročno celo škodljivih ukrepov, levičarske oblasti, ki so od osamosvojitve večino časa na oblasti, ne naredijo dobesedno ničesar, da bi se neka socialna pravičnost tudi uveljavila. Konkretno, če primerjamo število upokojencev s skupno vsoto, ki jo ZPIZ mesečno izplača in povprečno mesečno ceno bivanja v domu ostarelih oseb pridemo do presunljivega spoznanja, da se zneski več kot "pokrivajo". Torej, če bi (vsaj začasno) vsem upokojencem dali enako pokojnino, bi sredstev bilo več kot dovolj. Seveda, sistem nebi bil pravičen do tistih, ki danes imajo bistveno višje pokojnine. Toda, ali je res potrebno v kriznih časih imeti razmerje višin pokojnin 1:4 ? Ali nebi za obdobje vsaj nekaj let bilo bistveno bolj socialno in pravično, če bi to razmerje znižali na npr. 1:2,7 ali 1:3 in bi celotno obremenitev pokojninske blagajne lahko bistveno znižali in sočasno solidarnostno popravili najnižje pokojnine s katerimi danes niti biološko preživetje ni možno ? Seveda, ob normalizaciji fiskalnih virov bi razmerja lahko vrnili na prejšnjo raven. Torej, če takšen ukrep nebi bil socialno pravičen in fiskalno upravičen mi sploh ni jasno kaj naj bi izraz "socialna država" v naši Ustavi pomenil. Zlasti glede na dejstvo, da je med prejemniki najvišjih pokojnin ogromno posameznikov, ki so nekoč kot vodilni v gospodarstvu in politiki dejansko sodelovali v kreiranju družbe in sistema, ki je že tedaj bil gospodarsko pomanjkljiv in nas je dejansko pripeljal do težav, ki jih bomo še leta morali odpravljati.

V zvezi s socialno solidarnostjo pa je treba tudi premisliti o redefiniciji tega katere stranke v slovenskem političnem prostoru so sploh "leve", saj vse kaže, da tiste, ki se deklarirajo za leve ali levo sredinske, izkazujejo neprimerno manj socialnega čuta in pravičnosti do naših otrok, študentov in ostalega prebivalstva, kot SDS – ki jo boljšeвики tako radi razglašajo za radikalno desničarsko stranko.

Kaj s posiljevanjem pokojninske reforme pravzaprav hočejo doseči

Kot kaže je celoten predlog novega pokojninskega sistema v osnovi veliko večja goljufija, kot to navidezno kaže. **Avtorji pokojninske reforme so zanesljivo in v naprej vedeli, da bo prišlo do referendumu v katerem bo večina ljudstva ta predlog gladko zavrnila !** Vprašanje je celo, če to niso storili ob vednosti vsaj nekaterih vodilnih kadrov "socialnih partnerjev" s katerimi so se dogovarjali. Kljub vsemu pa so šli v to samo zato ker je po naši zakonodaji pokojnina vseeno nekakšna ustavna kategorija in jo pač v okviru sredstev, ki jih ZPIZ ima na razpolago, morajo izplačevati. Ker pa tudi letos in v naslednjih letih za pokojnine ne bodo od prispevkov in davkov zbrali dovolj sredstev (zmanjkalo bo okoli 30 %), so si izmislili pošasten načrt po katerem bodo po zavrnitvenem referendumu v državi dejansko uvedli nekakšno "finančno diktaturo" in bodo poleg zniževanja plač v Javnem sektorju, kompletne pokojnine najprej popolnoma zamrznili potem pa jih za 30 % celo znižali in s tem **pognali vsaj 150.000 slovenskih upokoencev do pojavov množičnih samomorov !** Danes za to nimajo zakonske osnove - po izgubljenem referendumu pa se bodo izgovarjali, da kreditov v tujini več ne dobijo niti smejo najemati in celotnih pokojnin več nimajo od česar izplačevati. Zato bodo uveljavili vladanje "z dekreti" oziroma z uporabo "interventnih zakonov", ki jih bodo opravičevali z izidom referendumu. Po mojem mnenju nas to čaka, saj tako ultra -kapitalistično orientirana "leva" oblast - razen vztrajanja pri sistemu državnega kapitalizma in demagogije do lastnega ljudstva – drugega sploh noče izvajati.

Obstajajo tudi drugačne rešitve

Vse to so bili vzroki mojih predlogov o uvedbi popolnoma drugačnega pokojninskega sistema, ki bi nas v nekaj letih lahko v celoti izvlekel iz krize. Tako sem že ob koncu januarja naše ekonomiste in zlasti politike začel seznanjati z dokaj drzno idejo po kateri je pri nas v ca. 6 letih možno nadomestiti Bismarckov pokojninski sistem z veliko trdnejšim, dolgoročnejšim in boljšim sistemom, ki bi povzročil neverjeten gospodarski napredek celotne Slovenije. Konkretno, ob investiciji potrebni le v prvih dveh letih in sicer v višini, ki nebi preseгла 30% predvidenih vlaganj v novo TES elektrarno, bi po šestem letu izvajanja projekta v vsakem naslednjem letu v blagajno ZPIZ lahko nakazali potrebnih ca. 4,3 milijarde EUR! Kaj bi ob tem še dosegli:

- V dveh ali največ treh letih bi povečali število zaposlenih in solidno plačanih v kovinsko predelovalni industriji za več kot 25.000 delavcev.
- V petih letih bi povečali letni slovenski izvoz za najmanj 5,000.000.000 EUR,
- Dodatno bi na prebivalca postali največji neto izvoznik električnega toka v EU,
- Temeljito in dolgoročno bi očistili vse slovenske vodotoke od organskega mulja in drugih nesnag, ki so poledice pogubnih vplivov človeka na naravo,
- **Pri vseh redno zaposlenih pa bi popolnoma ukinili prispevke za pokojninsko zavarovanje in odločilno razbremenili gospodarstvo, ter mu omogočili velik dvig dodane vrednosti ob sočasni pocenitvi izvoza,**

- odhod v pokoj bi bil možen že pred 60. letom starosti, saj bi pokojnine bile vezane na pridobivanje električne energije in ne več na prispevke zaposlenih.

Mimogrede: Od Ministrstva za delo, družino in socialne zadeve sem te dni dobil pisni odgovor na moje predloge o uvedbi drugačnega pokojninskega sistema, ki jih je dne 26.02.2011 objavila sobotna priloga Dela. Odgovor je tako vehementen, birokratski in neumen, da sploh ne najdem besed, da bi ga opisal.

V odgovoru v skrajšani obliki dobesedno piše:

- Prispevki od bruto plač so ustavna kategorija in jih zato ne moremo ukiniti tudi če finansiranje pokojninske blagajne omogočimo iz drugih virov,

- Pokojnine so ustavna kategorija in se ne smejo izplačevati iz drugih virov kot iz prispevkov od bruto plač.

Sočasno pa v dopisu eksplicitno navajajo, da:

Država namreč po Ustavi RS ni dolžna zagotoviti sredstev za pokojnine, temveč je dolžna vzpostaviti sistem, ki bo posameznikom .....

Torej, naj bo vsem jasno kaj nas čaka, saj oni po Ustavi RS niso dolžni zagotoviti sredstev za pokojnine, ki smo jih predhodnici te države in tej državi desetletja vplačevali !

Zanimiv primer tujih izkušenj je tudi Norveška: nafta in plin pri njih imata kar 50 % delež v izvozu, a niti ena Krona od dobička ne gre v državni proračun. Ves dobiček gre namreč v poseben sklad pokojninskega zavarovanja - v katerem varčujejo denar tudi za prihodnje generacije upokojencev. Pri nas pa kaj takega očitno onemogočajo naše "ustavne kategorije" – po katerih država sploh ni dolžna zagotoviti sredstev za plačilo pokojnin.....

Drugega omembe vrednega odgovora odziva ali komentarja na moje predloge ni – in celo po javni objavi mojega članka "Bismarck je mrtev" o zadevni problematiki, ki ga najdete tudi na moji spletni strani www.izumi.si ni nobenih ugovorov ali komentarjev. Pričakoval sem vsaj kritike, toda tudi teh ni in vse kaže, da so vodilni politiki in ekonomisti Slovenije že zdavnaj "vrgli puško v koruzo" in samo še čakajo na naslednje (imperialistično naravnane) "direktive" velikih držav EU, ki nam bodo odvzele še zadnje attribute ekonomske suverenosti za katere smo se pred dvema desetletjema prizadevali. In skoraj vsi to danes pozabljajo, kar jasno dokazujejo z izrazito hlapčevskim odnosom do EU, ki je slabši kot je bil nekoč v "K&K" do Dunaja in neprimerljivo slabši kot so ga celih 70 let nekdanjih Jugoslavij, slovenski politiki imeli do Beograda.

V. Markovič, član strokovnega sveta za razvoj, 041 377 270